

La “kermesse” dels autonomistes ha finit (i II)

written by Jaume Gras i Bartrolí | 30 de novembre de 2023

Es pot llegir el primer article [clicant aquí](#).

Junts per Catalunya i l'expresident Puigdemont han volgut aprofitar la sort per garantir un període llarg de treva o pau de quatre anys per vendre millor la reculada i, sobretot, per evitar la possibilitat de quedar marginat del tot en la futura legislatura catalana.

En les negociacions de Brussel·les, les eleccions autonòmiques segur que han estat presents. Per molt que pretenguin vestir l'acord amb frases grandiloqüents, la voluntat dels neoconvergens ens recorda el compromís establert per la parella d'Artur Mas i Duran Lleida amb Rodríguez Zapatero. Volien que el PSOE respectés l'hegemonia electoral, si guanyaven, després de negociar a l'esquena del Parlament més cosetes de l'estatutet de 2006, a Madrid. La fotografia –la retratada– va ser històrica. Ja sabem com va acabar tot plegat.

Com a gent pragmàtica que són, entenc que el senyor Puigdemont i els seus han hagut de fer cas a les *gargantes* profundíssimes del partit i, especialment, a les goles dels patricis de la Via Laietana que prefereixen que no quedin marginats del tot quatre anys més de l'administració autonòmica, tot i les seves bones relacions amb el “socialisme” local.

De fet, la sortida del Govern determinada pels militants l'any 22, no els hi va servir de gaire. Sobretot perquè durant aquest temps no han proposat res d'intel·ligent i diferent des de fora del govern a què van renunciar. Han repetit la mateixa rutina de resolucions retòriques i poca cosa més, però sense els pressupostos de les conselleries que comandaven abans.

Certament, observant l'evolució dels fets, aquella decisió noble dels militants va ser més democràtica, però no va ser un bon negoci per l'aparell que la devien acceptar de molt mala gana.

En l'intent de recuperar el paper central que havia tingut l'espai convergent, el mateix que des de fa anys pretén ERC dinamitar per substituir-lo, la societat catalana ha evolucionat. La verificació de la *kermesse* dels partits ha desfermat un elevat grau de malfiança i empenyament que anirà creixent d'aquí a uns mesos, a mesura que s'incrementin les servituds a Madrid durant la legislatura.

Existeix un malestar entre els electors *indepes* que encara no se sap ben bé com evolucionarà, més enllà de l'abstenció que ja han practicat a bastament. Ara, però, ja s'intueix que davant el retorn del poder del PSOE més *criollo* de la història de Catalunya, els partits que ens volien oferir la llibertat ja es conformen a ser un apèndix temporal de la força estatal "progressista", que en diuen. El temps ens dirà si als d'ERC ja els va bé ser una mena de Compromís o Més Menorca, després de tant desprestigi i negligència. I caïnisme desvergonyat. O si ambdues forces van de pet a una progressiva minorització, com la que pateixen els catalans, com també preveuen alguns analistes si no modifiquen substancialment el seu comportament diletant.

A hores d'ara resulta difícil saber com acabarà tota aquesta nova reinterpretació política de l'Espanya constitucional. La Borbònica 2.0. De moment, tenim un historial molt negatiu que ens diu que l'Estat té tot el temps del món, tots els recursos del món, i sempre, sempre, sempre, ha incomplert o ha rebaixat les expectatives dels nostres autonomistes més assenyats. Els reis del pactisme!

Un cop investit per tercera vegada el senyor Sánchez per forces independentistes, queda ja una mica lluny la conferència de premsa de Brussel·les del passat dia 9 de

setembre en la qual el senyor Puigdemont enuncïava, amb solvència i positura, enmig de gran expectació, la seva carta als reis de ponent. Més enllà de l'amnistia, que caldrà veure quin abast tindrà i el que trigarà a fer-se efectiva, la resta de peticions han estat bastant simbòliques i ocurrents.

Està clar que el *tonillo* empleat pel president reelegit i l'empantanegament, més que previsible a Europa de l'oficialitat del català, tot sembla que retorna a la monotonia més sòrdida. Com sempre, que deïa el senyor Junqueres, quan la seva mala consciència ja ens deuria voler advertir de l'estafa que ells havien estimulat tan alegrement per rebentar a CiU.

Mentrestant, a Madrid, durant uns quants dies, els més recalcitants mostraran el seu cabreig per un guió inaudit que no els complau gens. Mentrestant, també a Madrid, des d'algú racó, des d'alguna entitat, fundació o establiment públic, un exèrcit d'il·luminats incondicionals i ben pagats –*tiffosi* d'Espanya– ja deuen estar preparant l'arquitectura necessària per revertir la ignomínia que estan patint, pobres, amb mil i una ocurrencies de desconstrucció del poc que queda de la nació catalana. Tenen recursos, temps i treballen a anys vista.

Els sempre tenen un pla per a nosaltres.